

HOMENATGE A JAUME PERACAULA

El 18 Festival de Cinema de Girona homenatjarà aquest any el director de fotografia saltenc Jaume Peracaula, guanyador d'un premi Goya per *El color de las nubes* l'any 1997.

El certamen reconeix anualment gironins il·lustres que han destacat dins la professió cinematogràfica amb una significativa i reconeguda personalitat fora de les nostres fronteres. Així, s'ha homenatjat a Salvador Dalí cent anys després del seu naixement; a Tomàs Mallol, a Narcís Bosch i a Lluís Hereu per haver innovat el llenguatge cinematogràfic i haver portat el nom de Girona amb èxit arreu del món.

Aquest és l'any de Jaume Peracaula, un gran professional oblidat a casa seva. Esparrquem ara aquest oblit i col·loquem-lo a la capella que li correspon com un dels directors de fotografia més reconeguts i actius de l'Estat amb l'aval de dos nominacions Goya a la millor fotografia. Professor de la Escuela Internacional de Cine y Televisión de San Antonio de los Baños (Cuba), membre de l'AEC i traductor de dos llibres de Néstor Almendros, Peracaula ha estat citat repetidament i amb admiració per aquest prestigiós director de fotografia. En nombroses ocasions localitza les seves pel·lícules a les comarques gironines, tot donant una difusió internacional als nostres paisatges.

L'acte d'homenatge tindrà lloc dins el marc del lliurament de premis del Festival, el dia 14 d'octubre a l'Hotel Melià de Girona.

Una pinzellada biogràfica

Nascut a Salt durant la postguerra, des de nen ja s'entretenia amb l'operador que projectava cine al carrer. És director de fotografia i guanyador d'un Goya l'any 1997 per *El color de las nubes*, dirigida per Mario Camus, entranyable amic de l'homenatjat. Al 2001, l'Acadèmia torna a reconèixer el seu talent nominant-lo aquesta vegada per *El mar* d'Agustí Villaronga.

L'exhibidor Esteve Gubau projectava, durant la trista postguerra, les pel·lícules d'humor de Charlot i d'El Gras i El Prim sobre la façana de casa de la família Peracaula. El públic, més il·lusionat que exigent, s'apassionava en veure una altra realitat, una fantasia inimaginable. En Jaume es trobava entre el públic innocent admirant la misteriosa façana. Ho explica així: "Les primeres lliçons les vaig rebre de l'Esteve Gubau. En diverses ocasions em va regalar trossos de pel·lícula i m'explicava les diferències entre fotogrames." Poc després, va descobrir la màgia de la llum convertida en espectacle, el cinema, en la seva essència lluminosa, la fotografia.

Encara era un nen quan es va traslladar a Port de la Selva per viure amb els seus avis, a qui ajudava fent de pastor. Al poble empordanès, els dimarts es projectaven pel·lícules a un garatge, que es convertia en una original sala de cine. En Jaume i els avis no faltaven a aquest extraordinari esdeveniment. "Era el 'gran dia'. Després de tancar les ovelles, començava el que per a mi era el més suggerent. Tot un ritual que culminava amb aquestes imatges màgiques", narra.

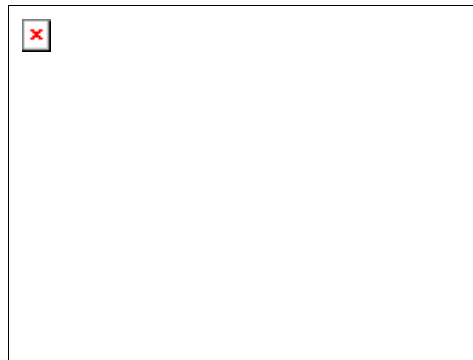
Als 12 anys va ingressar a la Universitat Laboral de Tarragona, on comença a interessar-se realment pel camp de la cinematografia. A la biblioteca té l'oportunitat de consultar llibres com *Manual de iniciación a la cinematografía* de Henri i Geneviene Agel o *El lenguaje del film* de Renato May. Assimilat tot aquest cúmul d'informació, va començar a veure cine d'una altra manera. "Ningú volia asseure's amb mi perquè mentre veia la pel·lícula anava dictant tot el que veia. Primer pla, pla general...", explica. Als 18 anys, es reunia amb els seus companys gironins a un cafè de Barcelona. Un dia van coincidir amb un doblador de pel·lícules. Els amics li van dir: "Perdoni! Aquest vol fer cinema. Perquè no se l'emporta a veure el que fa vostè?". I va contestar: "Els teus amics se'n burlen però vine, t'ensenyaré com treballem". Des d'aquell moment i durant molt de temps va visitar La Voz de España. Poc després, amb Jordi Lladó, van formar un grup que anomenarien Escuela de Gerona, amb la intenció de fer cine. Paral·lelament, Josep M. Forn, autor de *La Piel Quemada*, el va trucar per fer la seva primera feina a *La Respuesta*, fotografiada per Jaume Deu Casas. "Des d'aquest moment vaig saber que volia dedicar-me a això. Cada vegada anava més al cinema i hi entenia més", confessa Peracaula.

Aquests moments idíl·lics van ser interromputs per pressions familiars, que li exigien estudiar una carrera convencional o buscar una feina estable. Va provar sort a Televisió Espanyola però en aquell moment no tenien feina per ell. Tot i la negativa, va seguir visitant les instal·lacions fins que el van acceptar. Així es va introduir en el món de la televisió i va començar a aplicar les seves idees d'il·luminació composant els seus primers plans. La seva millor escola va ser el cine i les pintures dels grans mestres de l'escola flamenca i espanyola. Treballar en televisió li va donar l'oportunitat de relacionar-se amb els professionals del mitjà i col·laborar amb equips internacionals en coproduccions de reportatges. A més, va establir contacte amb els protagonistes d'aquests documentals, figures del món de l'art com Miró, Dalí o Tàpies. A mitjans dels anys 70, va deixar la televisió per a dedicar-se íntegrament al

cinema i als 80 va rodar la primera pel·lícula de ficció.

La filmografia (...bàsica...)

El coronel Macià, de Josep Maria Forn (2006)
El año del diluvio, de Jaime Chávarri (2004)
Inconscientes, de Joaquim Oristell (2003)
Besos de gato, de Rafael Alcázar (2002)
La playa de los galgos, de Mario Camus (2002)
Sin vergüenza, de Joaquim Oristrell (2001)
El mar, d'Agustí Villaronga (2002)
La hora de los valientes, d'Antonio Mercero (1998)
El color de las nubes, de Mario Camus (1997)
Adosados, de Mario Camus (1995)
La nave de los locos, de Ricardo Wullicher (1995)
Después del sueño, de Mario Camus (1991)
La blanca paloma, de Juan Minón (1989)
El niño de la luna, d'Agustí Villaronga (1988)
Tras el cristal, d'Agustí Villaronga (1985)
Mater Amatísima, de Josep Antoni Salgot (1980)

Tanca la finestra